



Иля Велчев

МАК

роман

1.

Високият, впечатляващ млад мъж наблюдаваше с известна досада от вратата зрелището от светлини, музика и танцуващи мъже и жени, които се отразяваха в многобройните закачени или просто подпрени на стените огледала от различни времена. От таванските прозорци на голямата софийска мансарда надничаше нощното небе. Беше пълно с театрален реквизит, изгърбушени кресла, безброй бутилки. В центъра на купона беше Фоти маймуноподобният. Снимаше с фотоапарат младите жени наоколо. Сякаш се съвкупяваше с тях. Беше поканил на поредния измислен рожден ден едва ли не всички манекенки и фотомодели от столицата. Неговата периодична фиеста. Спря музиката. Танцуващите викнаха недоволно. Фоти щракна с фотоапарата към високия мъж, светкавицата блесна. Представи го с апломб:

– Мак, отровно мъжко цвете! Обрал ни е всичките мъже! Хищник, разкъсва, не щади! Издънка на почтено революционно семейство, възпитан в социалистическия идеал и прочие...

Мак усети както винаги женския интерес към него. Огледа се рутинно. Забеляза я сред забавляващите се, макар че гъмжеше от хубави жени. Жена момиче – коса като облак, тънка фигура. Не танцуваше. Подгънала крака в едно кресло, си играеше разсеяно с гердана от стъклени цветя и разглеждаше Мак с тъга, сякаш го беше чакала.

Обикновено „декорът“ не го затрудняваше особено, хвърляше се към целта светкавично и зашеметяващо и сред шума на улицата, и в удобната атмосфера на многолюдна компания. Ако се наложеше, можеше да обикаля целта си във все по-стесняващ се кръг, подобно на опитен и търпелив вълк.

Фоти регистрира погледа му и услужливо предложи услугите си, доближавайки го.

– Пъстървата е с „телохранител“, да отвлека ли вниманието му?

Мак леко се усмихна.

– Няма нужда, така е по-интересно, не искам да изгубя част от удоволствието.

Женската красота го привличаше като вълшебна река, той скачаше в най-дълбокото, потапяше се изцяло, отдаваше се на бурните води и след бученето на водопадите се връщаше на своя бряг – на същото място, от което бе скочил. Удоволствието в очите му гаснеше, бягаше от вече познатия вир на реката, за да се върне при нея в друго притеглящо го място.

После, след удоволствието, присядаше под зеленото дърво на усамотението си. Почиваше си, като вкусваше от простичкия делник в спокойствието на малкия си апартамент, играта на тенис, поддържането на английския и немския, капучиното в уюта на модно кафене след рутинните задължения в редакцията на списанието, в което беше журналист.

Женската река отново го привличаше и той, свеж и нов, се отправяше към неизчерпаемо сапфирените ѝ води. Хвърляше се в първия вир, който му се харесаше, заради играта на слънцето по повърхността на водата... и заради самата игра.

Беше станал ловък ловец на пъстърви, умееше да си спестява баналната умора от обяснения, когато някоя жена не искаше да разбере, че всъщност между тях нищо не е имало, за да се надява, че ще има. Човешка странност беше невидането на очевидното. Поразяваше го, че имаше жени, които възприемаха края на своята малка история като край на живота въобще, вместо естествено да приемат нещата, казвайки си, че тепърва пред тях има и младост, и хубост и дай боже, силни преживявания. Животът си оставаше не по-малко прелестен от преди. Трябваше само да се приеме случилото се като дребна настилка, да се преболедува с чаша подсладен чай в прегръдката на меката завивка на спомена, с дебел старомоден роман под главата вместо възглавница. Няколко меланхолични сънища и няколко оздравителни утрини с мамещия шум отвън, докато се появи здравето желание наивницата да се огледа и да се убеди, че Мак не е единственият мъж в света, при това със сигурност не най-незаменимият. Но такива жени не бяха много и на него му се налагаше предварително да удря рязко спирачките.

Почувства, че започва да пожелава жената момиче с облачната коса. Въпрос на ловен навик беше да я отнеме от „телохранителя“. Ще я отмъкне пред очите му, а Фоти за кой ли път ще го наблюдава с обожание. Мак му смигна.

– Учи се, Фоти.

И да се научеше, нямаше да може да приложи опита му. Затова прилагаше други методи, с търговски акценти... Фоти се изкиска.

– Преди това трябва да си направя цялостна пластична операция.

Звучеше блус. Тацуващите се натискаха... Всъщност покоряваше ли Мак жените, с които беше? Дори онези, които му се отдаваха, полудели от любов? Много несигурно твърдение – успокояваше се той. А и това не му трябваше. Владееше само нещо от тях. Отдаването им му принадлежеше за няколко часа, нощи, седмици или в редките случаи, когато си разрешаваше това, за месеци. Нищо повече, ако не слагаше в сметката шепата смях или сълзи. Второто се случваше по-често. Узряващият любовен блясък в нечий женски очи го караше светкавично да прекъсне връзката.

Мак покани жената момиче да танцуват. Топлината ѝ се вля в него през ефирната ѝ рокля. Съвършеният му механизъм се задейства.

Приложи от най-добрите си номера. Беше превъзходен. Чувствителен, интелигентен, забавен. Малко самотен. Даде ѝ да разбере, че той не прилича на другите. Великолепен самец, който дори не забелязва, че тя не е сама, дотолкова е безличен приятелят, с когото е дошла. И я гледаше, гледаше с горящите си, проникващи очи. На моменти дори му се струваше, че нарушава вътрешната си хладина, че наистина в него има трептене, някакво електричество... че наистина му става интересно. Влезе в главната си роля. И успя. Винаги успяваше.

2.

Мак чувстваше, че вече нетърпимо започва да се отегчава. Онази досада, която го обземаше след завладяването на поредната пожелана жена, в началото лениво, а сетне все по-непоносимо, заплашваше да се лепне за цял живот. Докато беше съвсем млад, много не се замисляше над този натрупващ се данък на любовните си приключения, харесваше се в ролята на неотразим мъж.

С въртенето на годините досадата започна да му се струва безсмъртна, всички хитрости, които предприемаше срещу нея, се оказваха напразни. Досадата беше неговият неумолим тиранин и щеше да го придружава, докато може да покорява жените – изкуство, в което се бе убедил, че е почти съвършен, един земен бог на авантюрата. На винаги разумно завършващата авантюра. Сладка слабост без опасни последствия...

Въздъхна отегчено, но все пак сито и не съвсем нещастно. Силната му ръка с чувствени пръсти погали по навик голия гръб на жената момиче, легнала на дивана до него в хола на апартамента му. Тъмнината му беше удобна, намаляваше дължината на разговорите и спестяваше погледите. Беше почти бургундова на цвят и с вкус на последна глътка коняк. Едно чудесно скривалище, в което се оттегляше елегантно след бляскавия си скок, след дръзкото си нашествие или омагьосващата дипломация под светлините на флирта, когато не изпускате

да се наслади на всяка красива подробност. Е, понякога се налагаше да дорисува обекта на завоеванието си на фона на постоянния пейзаж. Но за майстор като него на интуитивната селективност това бяха бели кахъри.

Всъщност как се казваше тя? Мързеше го да си спомни. Мак придремваше в бургундовата тъмнина. Щеше да спи истински, когато остане сам.

Пръстите му усещаха от разстояние сърцето ѝ. Май беше тъжно. Какво го засягаше? Познаваше я едва от няколко часа. Имаше ли значение как се казва? Хубаво наивно зверче, което си вярва, че е потресаващо освободена мацка и има правото да свие такъв номер на приятеля си, с когото беше дошла на събирането в ателието на Фоти. Малка съвременна изкусителка с невинно личице, безбройно по ред копие от матрицата на най-древната изкусителка, лежала също така лекомислено до най-древния негов събрат. Само че някогашният изоставен мухльо щеше да потърси кръвно отмъщение, а снощният мухльо беше започнал да се прави на пиан непукист. Лигава интелигенция, храбра само на закани, изкрещени от безопасно разстояние.

Мак въздъхна по-шумно. Тя се преструваше, че спи, а на него му се искаше да я отпрати и да остане сам в уютния си апартамент, намиращ се встрани от центъра и обензинения въздух на търговските улици. Ще изхвърли угарките от нахалното ѝ пушене (добре поне, че цигарите са първокласни), ще вземе освежаващ душ и ще се оттегли в неприкосновената си спалня. Широкият, тапициран в синьо кадифе диван в хола, на който лежах с жената момиче, бе и дежурен терен за интимните му дейности.

Ако диванът, купен по обява във вестник „Вечерни новини“ от бивша светска дама на преклонни години, можеше да говори, жената момиче до него щеше да подскочи поне от любопитство. Кой ли не беше се търкалял върху него – министри, фабриканти, моралисти-вестникари, тайни агенти, чужди дипломати, дори и известен с похожденията си член на последната царска фамилия.

Хайлайфната баба почти насила и с вродено кокетство го бе задържала да го почерпи с изветрял ликьор, налят в съмнително чиста и с оръбени кристални стени чашка. Налагаше се да поднесе чашката до устните си и да направи комплимент. Бегло му мина мисълта, че и до чашката се бяха докосвали устни, червила, мустаци, и едва съдържа израза на погнуса.

Затова пък някогашната красавица му разказа доста забавно, показвайки куп снимки, интересни истории за небезизвестни личности, много от които бе приемал само в исторически план. Сега ги виждаше по къси туристически панталони, оставили по някоя избледняла искрена дума върху гърба на снимката. Те бяха или мъртви, или стари хора. И нищо не беше останало от хубостта на младостта, от флиртуващите очи, от наперените стойки в някога модни дрехи. Времето не прощаваше на никого. Защо Мак се надяваше, че към него то ще бъде по-благосклонно?

Смешно беше, като си помисли, че върху същия този диван са се решавали или издавали държавни тайни. Хайлайфната дама каза, че след прекарана на него измамна нощ най-добрата ѝ приятелка се самоубила. От фатална любов. Може би послъгваше, но така трогателно потрепери, че той, като си тръгваше, ѝ целуна ръка. Стори му се, че галантният жест освежи старото лице.

Вече навън, под слънцето, избърсвайки устни с носната си кърпа, изпита снизходителна насмешливост към себе си. Подобни благодеяния не бяха в характера му.

Диванът, познал толкова пикантни ситуации, сега беше негов и беше подложен на старателно претапициране и лакиране на дървените части. Е, Мак също бе прибавил своята оригинална лепта в биографията на дивана, с тази разлика, че от неговите истории никога нищо особено не бе зависило.

Той леко се намръщи и престана да гали гърба на жената момиче. По принцип избягваше силното мръщение, което предизвикваше бръчки. Мина му мисълта, че я беше милвал като котка. По пръстите му остана нежна топлина. Преди години би си казал, че е крехка и доверчива, но вече избягваше да нарича завоюваната топлина така. За нищо измамно и временно не си струваше да се размеква. Всяко излишно размекване изхабяваше и създаваше усложнения. Отвращаваше се от усложненията. Предпочиташе превантивния начин на решаване на каквото и да е било въпрос.

Естетически съвършеният сеанс на екстрасенс беше за предпочитане и пред най-ефективната хирургия. Никакви белези, нито външни, нито вътрешни. И тази жена момиче ще трябва да се съобрази с правилата му. Ще е по-добре за самата нея. Къде ще ходи. Да не би само в неговите прегръдки формите ѝ да са преливали от възбуждаща женственост?

А и той никога не обещаваше нищо. Абсолютно нищо. Нито преди, нито по време на флирта, нито в края. Имаше стоманени правила, на които бе верен до суровост. Дори и в случаите, когато изкушението беше огромно и за мъж

със завидна воля като неговата. При нито едно от приключенията не беше си служил с измамни средства, поне в момента не можеше да си спомни някое нарушение.

Пазеше стриктно своите „уа“ и „моно но аваре“¹. Японците ги разбираха тези изтънчени неща, съчетани с природата, и нямаше нужда да бъде ревностен синтоист, за да ги адаптира към себе си. Държеше да получава добра самопреценка. Да обещае, или дори да се пошегува, че ще се ожени за някое момиче, беше равнозначно да изпита самопрезрение, да се отрече от себе си.

Колко беше приятен и независим неговият свободен живот! Колко удоволствия още можеше да му предложи!

Мак дори не поемаше ангажимент за съвместно прекарване на лятна почивка. Не гарантираше и седмица редовно виждане. Не че понякога не му се искаше да продължи една симпатична връзка, просто бе предпазлив. Казваше, че ще позвъни. Нищо повече. Това беше толкова удобно. Спестяваше куп неприятности и обяснения. Оставяше надежда, която времето лекуваше по-милостиво от евентуалните нараняващи думи, че не желае повече да се срещат. Грубост или бруталност не бяха в неговия стил. Но когато позвънеше или определил срещата, винаги отиваше. Дори в най-калпавото време.

Или намираще елегантен начин да се извини. Например с прекрасно цвете. Или някой плод. Една роза или ябълка, дадени с подходящо изражение между мъжки чар и момчешка свенливост, действаша съкрушително и върху най-капризните или огорчени жени. Други подаръци

¹ „Уа“ – в японския език означава хармония, а „моно но аваре“ – патос на природата. – Бел. авт.

той не правеше, не от пестеливост или егоизъм. Това водеше до близост и оставяше следа.

Табу бяха за него съпругите на приятелите му, доколкото можеше да нарече така няколко от своите познати. И на някои хора, които наистина уважаваше. Държеше на правилата си и не правеше изключения, независимо че понякога не само губеше вкусни преживявания, но и си създаваше сцени, които не обичаше, когато някоя такава съпруга решаваше да му се натисне. Невинаги можеше да се измъкне с шапка невидимка, налагаше се да реже с фини думи, но наточени като скалпел, с безмилостно красиво лице. Затова пък се барикадираше срещу усложнения от всякакъв характер, от дълги преследвания и своите собствени евентуални угризения.

Не, не беше безогледен ловец. Подбираще преживяванията си. Целеше се само в интересни, свободни жени. В най-интересните. Фоти, с когото се познаваха още от журналистическия факултет, с ирония му пожелаваше накрая да си намерел и той „майсторката“. Мак само се усмихваше.

Във фотографа наистина имаше нещо маймуноподобно, по-скоро невзрачен, отколкото противен. Постигаше епизодични сексуални връзки с лекомислени или всеядни кандидатки за манекенки и студентки във ВИТИЗ, на които правеше великолепни рекламни снимки. В това беше виртуоз. Не разчиташе на хонорарите от весникарската фотожурналистика, недоходна и скучна, и умело въртеше бизнеса си с всякакви фотосесии...

Имаше моменти, когато Мак сам си пожелаваше да си намери „майсторката“, стига да се отърве от досадата, от безотказно включващото се в него мъжко сваляческо реле, което предварително е програмирало победа.

Но не – признаваше си го с малко мрачно злорадство, – това беше невъзможно за него.

Ах, каква противна изтърканост! И не защото като познавач имаше отрицателно мнение за жените. Съвсем не. Беше срещал чисти като детски сън женски души, които благородно биха се заели със спасяването на неговата собствена обременена от похождения душа.

Мак считаше сърцето си за астероид, който се бе врязал в гърдите му и здраво враснал там с желанието за безопасно и неангажиращо с нищо спокойствие.

Нарочно се беше хвърлял в авантюри с някои от най-модните столични тигрици. Нарочно губеше предварително важни „точки“ за надмощие само за да ритне по муцуната досадата. И неизменно пръв се отегчаваше. Тигрицата започваше да се отърква в краката му като опитомена лисица и той се оттегляше.

Беше обладан от нелюбов. Разбира се, такава мисъл преди не го спохождаше. Напротив, чувстваше се така божествено с астероида в гърдите си.

Погледна светещия циферблат на часовника. Показваше четири. Време беше тя да си върви. На стотина метра от блока имаше трамвайна спирка, а на ъгъла по-надолу често се навъртаха такситата. Щеше да поспи непритесняван, отпускатки доволно всички части на тялото си.

Надяваше се на спокоен уикенд, преди да отиде в понеделник в редакцията на списанието. Този път там не го очакваше само привичната близост на овехтялата ѝ подредба, а вероятно неприятна среща с главния редактор. В бележката, която бе намерил в пощенската си кутия, пишеше с почерка на секретарката на главния, Мимата,